

Contact!

Diep van binnen wil iedereen goed zijn.

Esther van der Ham

© 2017 Droomvallei Uitgeverij, Esther van der Ham

Eerste druk september 2017
Tweede oplage september 2017
Derde oplage december 2017

Tekst: Esther van der Ham
Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij
Coverfoto: Oleg Golovnev/ Shutterstock
<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-91886-88-1
Alle rechten voorbehouden.

1

Vuur, vonken, overal om me heen. Onder me, boven me. Gigantisch, wat een vlammen. Hoog en oranje, blauwe kernen. Het pakt beter uit dan ik had verwacht. Ik gooi nog een lucifer op de benzine die over de papieren is uitgestroomd en zie dat de vlammen nog hoger oplaaien. Ik geniet ervan, voel de warmte van de brand door mijn lijf stromen. Eindelijk wordt mijn lichaam een beetje warm. Goudgeel, vurige tongen, de geur van de benzine waarmee ik het vuur heb aangestoken. De warmte stroomt van mijn tenen naar mijn hoofd, dat gloeit als een hete kachel.

‘Daar, zij heeft het gedaan,’ hoor ik stemmen achter mij zeggen. Mijn hart staat stil. De warmte van zojuist is verdwenen. Ik voel een bittere kou in mijn botten doorsijpelen. Shit, ik ben betrapt. Ik moet hier weg. Ik draai me om en ren zo hard als mijn benen me kunnen dragen. Een politieagent rent achter me aan. Hij praat in zijn telefoon, ik hoor dat hij versterking oproept. Steeds meer mensen achtervolgen mij. Dan voel ik hoe de wind mij optilt. Ik vlieg hoog boven de brandende straatlantaarns uit. Ik ben gered! Mensen kijken uit hun slaapkamerraam naar me. Ze roepen dat ik moet stoppen. De mensen blijven staan en wijzen. Ik lach als een bezetene totdat mijn buik er zeer van doet. Ik voel dat ik bij mijn schouders word gepakt. De

rechter kijkt mij streng aan door zijn spiegelende dikke brillenglazen en zegt op zalvende toon: 'Spreek! Waarom heb je het gedaan?' Hij slaat met zijn vuist op het tafelblad van het kastanje-houten bureau dat voor hem staat. En nog een keer. 'Zeg het. Waarom deed je het?'

'Nooit!' Ik schreeuw het uit. 'Ik zeg niks. Ik zwijg.'

'Spreek!' De stem van de rechter wordt luider. Hij staat op vanaf zijn draaistoel en komt steeds dichterbij me toe. Ik ruik zijn stinkende adem en zie de littekens van jeugdpuistjes op zijn gezicht. In één van de mondhoecken zit speeksel. Ik voel de druppeltjes op mijn gezicht terecht komen als hij tegen me schreeuwt: 'Waarom? Waarom? Waarom deed je het?'

Mijn hersenen kraken om het antwoord op zijn vraag te formuleren. Heb ik hier weleens over nagedacht? Waarom heb ik het gedaan? Weet ik het? Wil ik het zeggen? Nee! Het gaat hem niks aan. Het was mijn beslissing, mijn keuze. Ik zeg niks. Ik praat niet. Ik mag niet praten. Als ik praat, gaat het mis. Dat weet ik zeker, dat kan niet anders.

'Ik houd mijn mond!' Ik krijs het zo hard als ik kan. 'Ik zwijg. Nooit zal ik praten.' Mijn mond is wijd open. Mijn keel doet zeer. De rechter lijkt me niet te horen en herhaalt continu: 'Zeg het. Zeg het. Ik houd je voor eeuwig gevangen. Jij komt niet meer vrij. Nooit meer zal je je kinderen zien, een man vasthouden, koffiedrinken in een cafeetje op een zonnige zaterdagmiddag. Nooit meer. Nooit!'

'Nee!' Ik word wakker van mijn eigen stem, mijn gevangenisdekbed stevig om me heen gerold.

'Emma, goedemorgen, opstaan!' Met mijn slaperige hoofd herken ik de wat vervormde stem van Achmed, die door het luikje in de deur tegen me praat. Hij is de bewaker die

er meestal 's morgens is. Ik vind hem een geschikte ke-rel. Hij is streng maar rechtvaardig. Iedereen wordt door hem gelijk behandeld. Hij klopt op de stevige stalen deur, draait de sleutel om en zet de deur op een kier, zodat ik uit mijn cel kan als ik dat wil. Elke ochtend om half acht hetzelfde ritueel: ik hengel mijn slippers naar me toe, pak schoon ondergoed en andere spullen voor de douche en ga zo snel mogelijk mijn cel uit. Als ik het zo aanpak, is het meestal rustig op de gang. Na al die jaren in de bajes heeft dat nog steeds mijn voorkeur. Ik wil nog steeds zo weinig mogelijk contact maken met de andere gevangenen. Ik heb geen zin in hun onbenullige gesprekken, bang om te veel los te laten. Het galmt in mijn hoofd: houd je mond, verraad niets, houd het voor je. Ik ben blij dat ik dankzij mijn topadvocaat geen tbs heb gekregen. Ik heb ze precies genoeg over mijn motieven laten weten om me toe-rekeningsvatbaar te laten verklaren. Het onvoorspelbare van de tbs-kliniek schrikt me af. Daar zou ik vast nooit meer uit zijn gekomen. Sommige anderen moeten daar nog wel heen als ze hier hun straf uit hebben gezeten. Ik hoor ze regelmatig praten over waarvoor ze hier zitten: overval, moord, het opzetten van een fraudenetwerk. Ze praten erover, scheppen erover op ... ik houd mij er verre van. Ze vinden mij te sjiek en deftig. Ze vallen me lastig. Soms blijft het bij snerende opmerkingen, maar vaak is het erger: duwen, trekken en stiekeme venijnige schop-pen waar en wanneer ze maar kunnen. Ik negeer het. Ik zal het wel hebben verdiend, het is mijn straf voor wat ik gedaan heb, voor de keuzes die ik heb gemaakt. Gevange-nispsycholoog Olga snapt niet dat ik me zo laat behande-len door mijn medegevangenen, nu al jarenlang. Dat ik het volhoud. Ik hoef alleen maar te praten en alles is voorbij.